

Rukiye Öztürk

Doğum tarihi:
27.07.1981

Gerçek doğum tarihi:
04.11.1981

Vefat Tarihi:
16.07.2018

Vefat sebebi:
Hastalık

Eşim: Umutsuzluğa kapılmamı engelledin... “Cezaevinde ahdettim ayaklarımı öpeceğim, dedim ve öptüm”

YA ZI Ahmet Öztürk
Eşi

Rukiye Hoca Hanım'ın imtihanı birçoğumuz dan önce başlamıştı. Diyanet İşlerine bağlı bir Kur'an kursunda öğretmen olarak çalışan Hoca Hanım'a 2014'te müfettiş gönderilmişti. Yakın arkadaşı tarafından sahte isimle verilen ve işleme konulmaması gereken bir dilekçeden dolayı Hoca Hanım soruşturma geçirmişti.

15 Temmuz'un ertesi günü Hoca Hanım da açığa alınmıştı. 18 Temmuz Pazartesi günü ilçe müftüsü kendisine yalnız tebliğ edeceğini belirterek beni makamına almamıştı. Sekreter odasında endişe ile beklerken Hoca Hanım tam bir tevekkülle, “Gel haydi! Rızık Allah'tan! Bunlara mı minnet edeceğiz?” diyerek odadan çıkmıştı.

Şaşırılmışım. O andan itibaren gözümde kahramanlığı büyümeye başlamıştı.

22 Ağustos 2016'da evlilik yıl dönümümüzde tutuklandım. Her hafta beni ayakta tutmak için yüzünden eksik etmediği tebessümü ile soluğu cezaevinde alıyor, arabası olmayan eşlerin de gelmesine yardımcı oluyordu. İlk mektubunda yazdığı bir cümle imanımı ve ona olan sevgimi kat kat arttırmıştı. “Unutma! Allah'ın dilemediği hiçbir şey başımıza gelmez!”

14 Temmuz 2017'de ihraç edildi. Ben 6 Kasım 2017'de tahliye oldum. Adeta oğluma ve Hoca Hanım'a doğum günü hediyesi gibi olmuştu. Eve vardığımızda: “Bu süreçte bu kadar dik durdun. Hep moral verip umutsuzluğa kapılmamı engelledin. Cezaevinde iken ahdettim. Bu ayakları öpeceğim” dedim. Kendisi istemese de zorla ayaklarını öpmüştüm. “Seni asla bir daha üzmem” demiştim. 14 yıllık evliliğimiz

boyunca baş ağrısı yaşamayan eşim, ben cezaevinden çıktıktan 28 gün sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. 3 gün boyunca baş ağrısı geçmediği gibi istifra etmeye de başlamıştı. MR sonucunda beyinde 4. evre kanser kitlesi olduğunu ve 4-11 ay arası bir ömrü kaldığını öğrendik.

13 Aralık günü ameliyata alınmış, uyandıktan sonra ilk işi namaz kılmak olmuştu.

Ameliyattan sonra babası: “Sabah sizin evi polisler bastı Hoca Hanımı almaya gelmişler” dedi. Emniyet'e ve savcılığa durumu bildirdim.

Hoca Hanım radyoterapi alıyordu. Durumu iyi değildi. O haldeyken emniyette bağıra çağıra ifadesini aldılar. İfadeden sonra psikolojisi daha da kötüleşmişti. 19 Temmuz 2018 tarihinde ağır ceza mahkemesinde duruşması olacaktı. “Tutuklanacağım” diyordu.

Samimi arkadaşı da dahil 6-7 kişinin ifadesi dosyasına girmişti. Hiçbirine hakkımı helal etmeyecekti. Son zamanlarıydı. Ailemden bazıları yanında Kur'an okuyordu. O bilinçsiz halindeyken bile okuyanların yanlışlarını düzeltiyordu. En son yatağından doğrulmuş ve elini ileri doğru uzatarak, “Neresi burası? Burası çok güzel...” diyerek dünyaya ait son sözlerini söylemişti.

17 Temmuz 2018 tarihinde Hoca Hanım 2 oğlumuza emanet bırakarak, ruhunun ufkuna yürüdü. Mahkemesine 1 gün kala 18 Temmuz günü toprağa verdik.

19 Temmuz günü ağır ceza mahkemesi sekreterliğini arayıp “Rukiye Öztürk'ün bugün mahkemesi olacaktı” demiştim. Telefondaki kişi bağırarak “Neredesiniz, mahkeme başladı neden gelmediniz?” demişti. İronik bir şekilde “Kendisi gelemiyor, öldü, dün toprağa verdik” demiştim. Öldüğünü duyunca karşımdaki de in-safa gelmiş, “Başınız sağolsun! Ölüm belgesini bize faksalayın” demişti.

Temmuz ayları adeta imtihan zamanlarımız olmuştu. Ne istedin bizden ey Temmuz!